

Les muntanyes de Prades.

Guia itinerària

ENRIC AGUADÉ.

PRESIDENT DEL COMITÈ CATALÀ DE SENDERS.

13

El dia 10 de març, el Sr. Josep Gomis i Martí, delegat de la Generalitat de Catalunya a Madrid, va fer la presentació de la nova guia de les muntanyes de Prades feta per Rafael Ferré i Masip.

No es tracta de la primera guia d'aquestes muntanyes. L'any 1929, Josep Iglésies i Joaquim Santasusagna publicaren la primera edició de *Les muntanyes de Prades, el Montsant i serra la Llena*, obra que va tenir un ressò importantíssim a tot Catalunya i que va quedar exhaurida ràpidament. A la primeria dels anys 30 se'n feu una segona edició que l'any 1936, abans de la Guerra Civil, també s'havia esgotat; i l'any 1960, després de bastants anys de treballar-hi, Ramon Amigó va publicar la tercera edició, actualitzada, de la guia de Josep Iglésies, la qual també s'exhaurí ben aviat.

Josep Iglésies i Joaquim Santasusagna també varen publicar les guies: *Del Camp de Tarragona a l'Ebre*, l'any 1931, i *Valls del Gaià, del Foix i de Miralles*, l'any 1934; ambdues d'una categoria literària i una claredat descriptiva igual que la de les muntanyes de Prades, però no varen tenir el ressò ni l'èxit editorial de la primera. Perquè s'ha publicat una quarta guia de les muntanyes de Prades i no s'han reeditat les altres? Senzillament, perquè són molts els reusencs i els habitants de les altres poblacions del Baix Camp, de l'Alt Camp i de la Conca de Barberà que volen conèixer els pobles i les valls de la serralada de Prades, ja que intuïtivament saben que fou el seu bressol i el seu refugi en temps difícils.

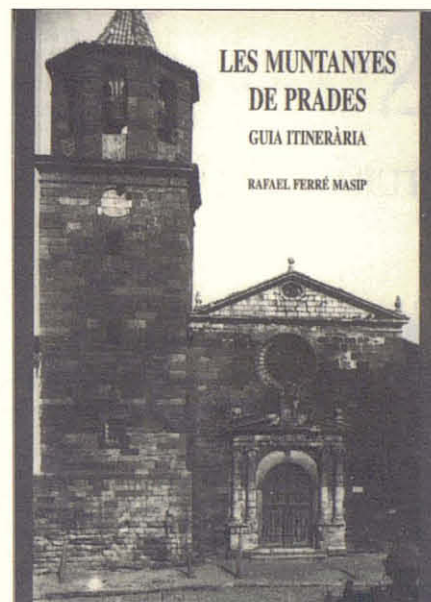
Pel que fa a la *Guia*, no es tracta d'una nova reedició de les guies de Josep Iglésies, si bé crec molt encertat haver conservat el mateix format i una distribució semblant dels itineraris descrits, molts d'ells canviats perquè, al llarg de 70 anys, bastants camins han desaparegut i se n'han

obert molts de nous. Posem com a exemple: a la guia de Josep Iglésies s'iniciaven 15 itineraris a Alcover i de la Riba, en sortien 13; a la guia d'ara en surten 4 i 3 respectivament. Llavors l'únic mitjà de transport era el ferrocarril de Reus a Lleida i ara és l'automòbil.

Una altra diferència està en la forma de descriure els itineraris. Als anys 20 gairebé totes les masies eren habitades permanentment i, per tant, qui feia la descripció confiava que els habitants de cada indret indicarien el bon camí si l'excursionista l'havia perdut. La guia de Josep Iglésies, més que una guia per indicar per on s'havia de passar, era una descripció del paisatge, de les belleses, de les dificultats i del temps que el caminant havia d'esmerçar en fer el recorregut. Ara l'excursionista es passa tot el dia caminant per les muntanyes sense trobar ningú a qui preguntar. Aquest fet explica la gran diferència de la descripció d'aquesta nova guia on s'han hagut de posar els torrents, els camins, els senders, els corriols i tots els accidents geogràfics que es van trobant.

Precisament aquest fet de la despoblació del món rural, comú a tot Europa occidental, va promoure l'organització internacional dels Senders de Gran Recorregut, que ha format una xarxa de camins per tot Europa, senyalats amb blanc i vermell per tal de donar la informació del traçat del camí que abans podien obtenir dels habitants de la muntanya. Ara bé, aquesta xarxa de camins marcats no representa més del 5% del total de camins de muntanya, per tant és completament insuficient per donar a conèixer una comarca. Feia molta falta una guia com aquesta.

He de felicitar Rafael Ferré per l'elaboració d'aquesta guia, i també els membres de la Secció Excursionista que hi han col·laborat. Han calgut centenars d'hores de caminar per les muntanyes, i d'altres de treball de taula, per ordenar

les notes preses al camp. Tots els excursionistes, i jo entre els primers, hem d'agrair-los sincerament la tasca realitzada en pro de l'excursionisme. Ens queda finalment comentar un altre aspecte: l'elaboració del mapa. Fins ara se n'havien fet molts, però cap contenia la totalitat de les muntanyes de Prades. Hi ha tots els detalls per poder seguir els itineraris descrits i també altres si s'aprofiten les tramades d'aquells, la situació dels topònims és molt acurada i l'escala 1:30.000 ens permet observar els detalls suficients per seguir-los.

He tingut l'oportunitat de recórrer els senders GR de França, Alemanya, Suïssa, Àustria, Croàcia, Itàlia i lògicament de Catalunya i de l'Estat espanyol; sempre ho he fet amb els mapes excursionistes de cada país. Entre tots ells, els millors són, amb molta diferència, els mapes francesos; ara bé, aquest mapa que acompanya la guia de les muntanyes de Prades no té res a envejar dels mapes de França, és més, encara els supera en la col·locació dels topònims. He de felicitar l'Institut Cartogràfic de Catalunya per la cura i eficiència tècnica demostrada en la seva elaboració, que permeten equiparar-lo als millors d'Europa.